

Αντωνίου Ν. Σκούλιου

Το Δεκαπενταύγουστο της Παναγίας

Πλησίαζεν ο Δεκαπενταύγουστος, η μεγάλη γιορτή της Παναγίας και όλα τα παιδιά στις γειτονιές της Σιάτιστας μικρά και μεγάλα δεν είχαν άλλη κουβέντα παρά πως και με τι θα πήγαιναν στο πανηγύρι στο Τσιαρούσινο στο μοναστήρι της Παναγίας. Έθιμο παλιό από αιώνες να πηγαίνουν τη μέρα αυτή καβαλάρηδες προσκυνητές στη Μεγαλόχαρη.

Πολλά παιδιά είχαν κιάλας έτοιμα τα "τακίμια", σέλλες, γκέμια, ζιγκιά, γκιοντάνια, φούντες και ότι άλλο χρειαζόταν για το στόλισμα του αλόγου, μουλαριού ή για τους πολύ μικρούς γαϊδουριού. ' Αλλα παιδιά όμως έπρεπε να τρέξουν να τα βρουνε όλα απ' την αρχή. Έτρεχαν και δεν το έβαζαν κάτω προκειμένου να χαρούν σαν πανηγυριώτες, ' Ασε δε και τα πειράγματα των μεγάλων που τους έλεγαν σε ποιο σπίτι να πάνε και να ζητήσουν καλή σέλλα και να ακολουθήσει ο παρακάτω διάλογος:

-Ποιος καλό μ' σ' έστειλιν να γυρέψ' απ 'τα ιμένα σέλλα;

-Ου θεός ου Τάτσιους θειά Τιάνια!

-Να πας να τ'πεις η Τάτσινα έχει καλύτερ' κι να σι στείλ' σι αυτήν.

Έφευγε το παιδί χωρίς να καταλάβει γιατί ο ένας τον έστελνε εδώ κι ο άλλος αλλού. Ε, δεν πειράζει σκέφτονταν και αφού έτσι κι αλλιώς με γαϊδουράκι θα πήγαινε καλό ήταν και το σαμάρι.

Ο Παναγιώτης, ήταν δεν ήταν έντεκα χρονών, έκανε κι αυτός τα όνειρα του για το πανηγύρι. Φανταζόταν τον εαυτό του καβάλα σ' ένα άλογο στολισμένο καλά , με τη σέλλα του, την κόκκινη τη βελέντσα, τα γκέμια, τα ζιγκιά, το καθρεφτάκι στο μέτωπο και όλα τα στολίδια που χρειαζόνταν για τη μέρα αυτή, Πως όμως να πήγαινε αφού στο σπίτι δεν είχαν ούτε άλογο ούτε γαϊδουράκι . Ο μακαρίτης ο πατέρας του, καλλιτέχνης υποδηματοποιός, ξακουστός για την τέχνη του πολύ πιο πέρα απ' τα όρια του νομού, δεν τους άφησε περιουσία σε ζωντανά, Έτρεξε στη μάνα του.

-Μητέρα, θέλου να πάου κι ιγώ στου Τσιαρούσινου μι τ' άλλα τα πιδιά.

-Δεν μπουρείς να πας, είσι μ'κρός ακόμα. Καρτέρια να τρανέψ' κάνα δυό χρόνια κι ύστια γλιέπουμι. Κι μι τι θα πας αφού δεν έχουμι νε μ'λάρ' νε γουμάρ'.

-Να πούμι του θεió του Μπήτια να μας δώσ' λίγου του δ 'κό τ' του γουμάρ'.

-Δεν ξέρου. ' Αμα θέλτς σύρει μαναχός στου θειό σ' κι πέτουν να ιδούμι άμα θα στου δώσ'.

Γρήγορα έτρεξε να πάει στο σπίτι του θείου του.

Ο θειος ο Μπήτιας κάθονταν σταυροπόδι κάτω απ' την πιρουγλιά κι έπινε τον απογευματινό του τον καφέ.

-Καλώς τουν Παναϊώτ' !

Τον αγαπούσε τον ανεψιό του γιατί ο ίδιος είχε μόνο κορίτσια κι ύστερα καθώς ο Παναγιώτης ορφάνεψε νωρίς από πατέρα ένοιωθε την υποχρέωση να τον προσέχει σαν δικό του παιδί.

-Θειέ Μπήτια, μούπιν η μάνα μ' θα μ' δώεις λίγου του γουμάρ' να πάου στου Τσιαρούσινου σην Παναγία μι τ' άλλα τα πιδιά;

-Να στου δώσου πιδί μ' αλλά κοιτάξι καλά ιατί σκιάζι τι κι να μη σι γκριμίσ'

-Θα προυσέχου θειέ Μπήτια.

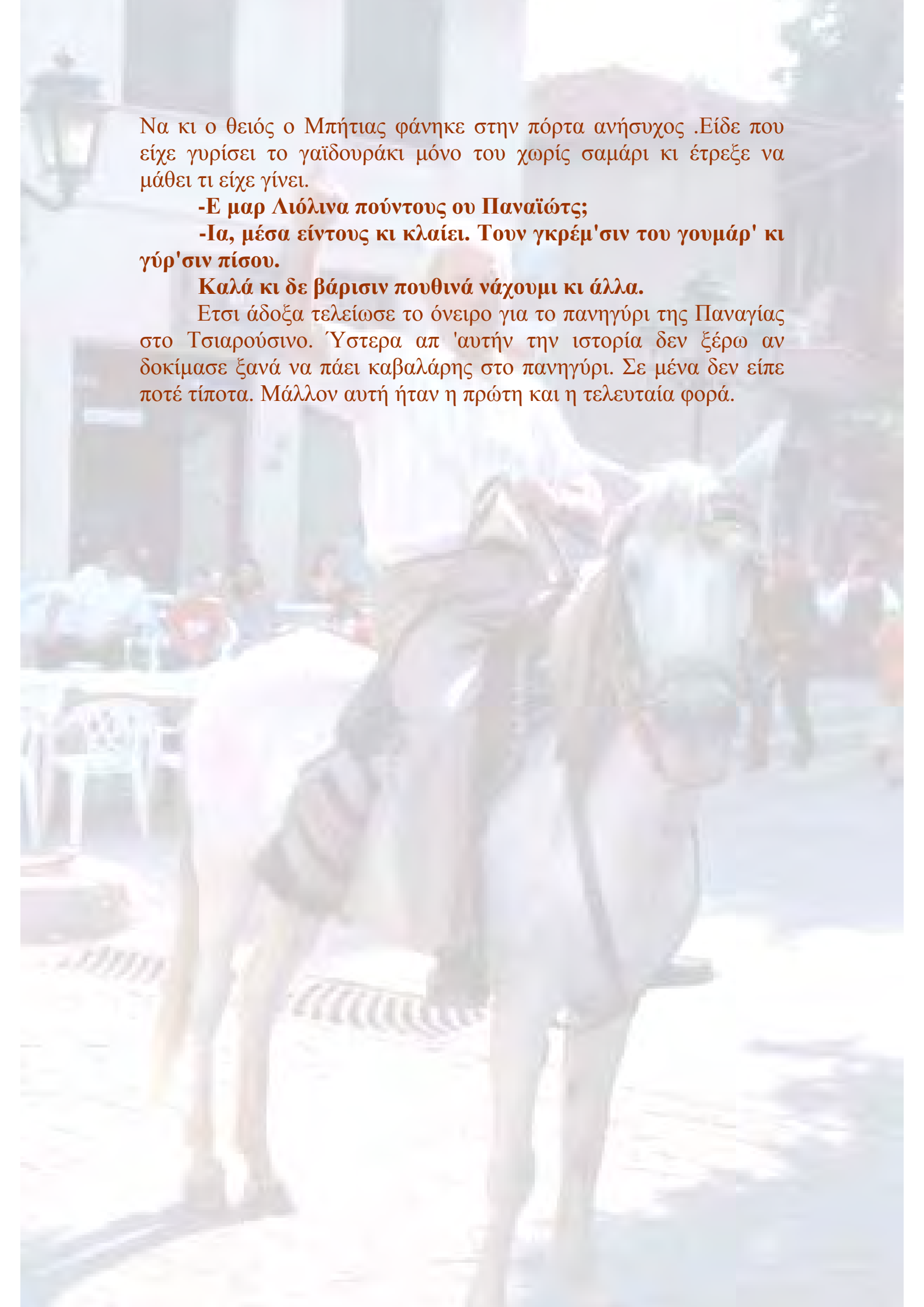
Σαν ξημέρωσε η γιορτή, πρωί-πρωί ο Παναγιώτης έφερε το γαϊδουράκι στο σπίτι, το στόλισε μαζί με την αδελφή του τη Δέσπω κι όλος χαρά και περηφάνια καβαλίκεψε κι άρχισε να τρέχει τον ανήφορο προς τον ' Αγιο Μηνά. Από κοντά έρχονταν και η παρέα με τα άλλα τα πιδιά. Πέρασαν από το караγκάτσ', απ' τη Φούρκα, απ' τα Τρία τα Πηγάδια κι έφτασαν απάνω στα Αργάτικα, Εκεί ήταν μια παρέα από μικρά πιδιά της γειτονιάς και μόλις είδαν τους μικρούς καβαλάρηδες άρχισαν να σκανιάζουν τα γαϊδουράκια. Με το χέρι τους σφιγμένο σε γροθιά και το μεγάλο δάχτυλο προς τα πάνω άρχισαν να ψωνάζουν: Ζαρ ζαρ ζαρ...!

Τα γαϊδουράκια σταμάτησαν κι άρχισαν να φέρνουν στροφές γύρω-γύρω και να μην υπακούουν στους καβαλάρηδες. Πάνω σ' αυτή τη φασαρία έγινε το κακό. Με τις στροφές που έφερνε το γαϊδουράκι του Παναγιώτη, λύθηκε η ίγγλα, γύρισε το σαμάρι κι ο Παναγιώτης βρέθηκε κάτω χωρίς ευτυχώς να χτυπήσει, Το γαϊδουράκι γύρισε κι άρχισε να τρέχει πίσω προς το σπίτι. Τι να κάνει ο καημένος ο Παναγιώτης, φορτώνεται το σαμάρι στην πλάτη και παίρνει το δρόμο κι αυτός πίσω για το σπίτι. Από στενό σε στενό για να μη τον βλέπει ο κόσμος, ιδρωμένος και κατακόκκινος από τη ζέστη έφτασε τελικά στο σπίτι. Σαν τον είδε η μάνα του κατατρόμαξε.

-Τσι μπρε έπαθις;

-Ια, μι γκρέμ 'σι ν του γουμάρ'

-Ελα να σι ιδώ μπρε! Βάρισις πουθινά; Δε σούπα ιγώ είσι μ'κρός ακόμα κι δεν μπουρείς; Καλά π'δεν έπαθις κι κάνα κακό!

Να κι ο θεϊός ο Μπήτίας φάνηκε στην πόρτα ανήσυχος .Είδε που είχε γυρίσει το γαϊδουράκι μόνο του χωρίς σαμάρι κι έτρεξε να μάθει τι είχε γίνει.

-Ε μαρ Λιόλινα πούντους ου Παναϊώτς;

-Ια, μέσα είντους κι κλαίει. Τουν γκρέμ'σιν του γουμάρ' κι γύρ'σιν πίσου.

Καλά κι δε βάρισιν πουθινά νάχουμι κι άλλα.

Ετσι άδοξα τελείωσε το όνειρο για το πανηγύρι της Παναγίας στο Τσιαρούσινο. Ύστερα απ 'αυτήν την ιστορία δεν ξέρω αν δοκίμασε ξανά να πάει καβαλάρης στο πανηγύρι. Σε μένα δεν είπε ποτέ τίποτα. Μάλλον αυτή ήταν η πρώτη και η τελευταία φορά.